

## WYROK

*W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ*

Dnia 25 lutego 2015 r.

**Sąd Apelacyjny w Poznaniu, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych**

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Katarzyna Wołoszczak (spr.)
Sędziowie:	SSA Marek Borkiewicz del. SSO Izabela Halik
Protokolant:	st.sekr.sądowy Alicja Karkut

po rozpoznaniu w dniu 11 lutego 2015 r. w Poznaniu

sprawy z wniosku **K. S.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.**

o podstawę wymiaru składek

na skutek apelacji odwołującej K. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze

z dnia 17 lutego 2014 r. sygn. akt IV U 3551/13

**zmienia zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję i stwierdza, że podstawa wymiaru składek K. S. wynosi:**

a) **za miesiąc maj 2013 r.:**

- **na ubezpieczenie emerytalne i rentowe 9 . 2 2 5,75 zł;**

- **na ubezpieczenie chorobowe 9 .2 25,75 zł;**

- **na ubezpieczenie wypadkowe 9 .2 25,75 zł;**

b) **za miesiąc czerwiec 2013 r.:**

- **na ubezpieczenie emerytalne i rentowe 9.350,14 zł;**

- **na ubezpieczenie chorobowe 9.350,14 zł;**

- **na ubezpieczenie wypadkowe 9.350,14 zł;**

**c) za miesiąc lipiec 2013 r. :**

**- na ubezpieczenie emerytalne i rentowe 9.350,14 zł;**

**- na ubezpieczenie chorobowe 9.350,14 zł;**

**- na ubezpieczenie wypadkowe 9.350,14 zł;**

del. SSO Izabela Halik	SSA Katarzyna Wołoszczak (spr.)	SSA Marek Borkiewicz
------------------------	---------------------------------	----------------------

## UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 października 2013 r., numer (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z., Inspektorat w N., na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 3, art. 83 ust. 1 oraz art. 18 ust. 8 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r., Nr 205, poz. 1585) stwierdził, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe K. S. wynosi po 2.227,80 zł oraz zdrowotne – 2.908,13 zł za maj, czerwiec i lipiec 2013 r.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podał, że wnioskodawczynie w deklaracjach rozliczeniowych za maj 2013 r. wykazała podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe w kwocie 2.227,80 zł, ubezpieczenia chorobowe i wypadkowe w kwocie 9.225,75 zł, za czerwiec i lipiec 2013r. na ubezpieczenia emerytalne i rentowe w kwocie 2.227,80 zł oraz ubezpieczenia chorobowe i wypadkowe 9.350,13 zł. Organ rentowy wezwał ubezpieczoną do sporządzenia korekt deklaracji rozliczeniowych w zakresie podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie chorobowe, jednak ze względu na fakt, że poprzednio K. S. zadeklarowała podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe w wysokości 2.227,80 zł, a ubezpieczona wskazała inną podstawę wymiaru składek w tym zakresie, nie przyjął złożonych korekt.

Odwołanie od decyzji złożyła K. S., wnosząc o jej zmianę przez przyjęcie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe za maj 2013r. w kwocie 9.225,75 zł, za czerwiec i lipiec 2013r. w kwotach 9.350,14 zł. Wskazała, że w dniu 9 września 2013 r. dokonała korekty deklaracji rozliczeniowej za okresy od maja 2013 r. do lipca 2013 r. w zakresie podstawy na ubezpieczenia emerytalne i rentowe.

Wyrokiem z dnia 17 lutego 2014 r., sygn. akt IV U 3551/13 Sąd Okręgowy w Poznaniu, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

Podstawą rozstrzygnięcia były następujące ustalenia faktyczne.

Wnioskodawczynie K. S. zgłosiła się od 10 maja 2013 r. do ubezpieczeń społecznych jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą. W deklaracjach rozliczeniowych za maj 2013 r. wykazała podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe w kwocie 2.227,80 zł, a podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia chorobowe i wypadkowe w kwocie 9.225,75 zł, a za miesiące czerwiec i lipiec 2013 r. na ubezpieczenia emerytalne i rentowe w kwocie 2.227,80 zł, a na ubezpieczenia chorobowe i wypadkowe w kwocie 9.350,13 zł,

Od 12 sierpnia 2013 r. wnioskodawczynie zgłosiła organowi rentowemu swoją niezdolność do pracy związaną z chorobą w okresie ciąży.

Pismem z dnia 4 września 2013 r. organ rentowy wezwał wnioskodawczynię do dokonania korekty – złożenia dokumentów rozliczeniowych w zakresie prawidłowej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia chorobowe i wypadkowe. Wnioskodawczynie opłaciła składki od zadeklarowanych kwot w deklaracjach. W dniu 9 września 2013 r. wnioskodawczynie złożyła w organie rentowym dokumentację rozliczeniową za maj 2013 r. z podstawą wymiaru

składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe w kwocie 9.225,75 zł, za czerwiec i lipiec 2013 r. po 9.350,13 zł, opłaciła składki od podwyższonych kwot wraz z odsetkami. Organ rentowy nie wyraził zgody na taką korektę i w dniu 30 października 2013 r. wydał zaskarżoną decyzję. Wszystkie dokumenty wnioskodawczyni sporządzało Biuro (...) Spółka z o.o. we W..

W piśmie z dnia 11 września 2013 r. podało, że biuro przez niedopatrzenie wskazało błędne podstawy „do części ubezpieczeń społecznych: emerytalnego, rentowego oraz funduszu pracy”. W piśmie z dnia 27 września 2013 r. biuro podało między innymi, że sugerując się niepoprawną informacją uzyskaną w czasie rozmowy telefonicznej z pracownikiem ZUS co do możliwości zwiększenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia chorobowe i wypadkowe podało błędną podstawę na ubezpieczenia emerytalne i rentowe.

W ocenie Sądu Okręgowego, odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.) - dalej jako u.s.u.s., obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowemu podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz osobami z nimi współpracującymi. Podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe osób, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 5 stanowi zadeklarowana kwota nie niższa jednak niż 60 % prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek. Składka w nowej wysokości obowiązuje od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia danego roku (art. 18 ust. 8 u.s.u.s.). Podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe oraz ubezpieczenie wypadkowe stanowi podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe z zastrzeżeniem ust. 2 i ust. 3 (art. 20 ust. 1 u.s.u.s.).

Sąd ustalił stan faktyczny sprawy w oparciu o zgłoszenia danych płatnika, deklaracje rozliczeniowe, wypłacone świadczenia, zwolnienia lekarskie znajdujące się w aktach organu rentowego i w aktach sądowych. Dokumenty te nie są kwestionowane przez strony, a sporne pomiędzy stronami jest zagadnienie możliwości dokonania korekty podstawy wymiaru składek.

Sąd Najwyższy w uchwale siedmiu sędziów z dnia 21 kwietnia 2010 r., II UZP 1/10 przyjął, że ZUS nie jest uprawniony do kwestionowania kwoty zadeklarowanej przez osobę prowadzącą pozarolniczą działalność jako podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne jeśli mieści się ona w granicach określonych w ustawie.

Podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia w myśl art. 20 ust. 1 u.s.u.s. określa zawsze podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe jedynie z ograniczeniem wynikającym z art. 20 ust. 3 ustawy (podstawa składek na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe nie może przekraczać miesięcznie 250 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w poprzednim kwartale). Organ rentowy twierdził, aby zadeklarowane w wyniku korekt kwoty przekraczały podstawę wymiaru składek określoną w przytoczonym przepisie.

Podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia chorobowe i wypadkowe zawsze określa podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, a nie odwrotnie, jak tego żąda wnioskodawczyni. Według tej zasady organ rentowy pismem z dnia 4 września 2013 r. wezwał wnioskodawczynię o złożenie dokumentacji (korekty) z prawidłową podstawą wymiaru składek na ubezpieczenia chorobowe i wypadkowe za okres od maja 2013 r. do lipca 2013 r. Wnioskodawczyni w terminie 7 dni złożyła zgodnie z art. 47 ust. 3, ust. 3b w związku z art. 41 ust. 7a u.s.u.s. taką dokumentację (korektę), ale nie dotyczyła ona nieprawidłowości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia chorobowe i wypadkowe, a jedynie dotyczyła prawidłowych podstaw wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe.

W pierwszorazowych deklaracjach rozliczeniowych wnioskodawczyni zadeklarowała podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe za miesiące maj, czerwiec i lipiec 2013 r. po 2.227,80 zł, od tej wysokości uiściła składki, nie pokrywały one należności wynikających ze złożonych korekt. Wnioskodawczyni opłacała wyłącznie składki za siebie, dlatego zgodnie z art. 47 ust. 1 pkt 1 u.s.u.s. obowiązana była je opłacić i przesłać deklarację do 10-go dnia następnego miesiąca. Biuro rachunkowe знаło podawane podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i

przez sporny okres nie podjęło trudu by ustalić ich wysokość. Błędnie wykonywanie powierzonych czynności przez biuro rachunkowe nie może być podstawą do uwzględnienia przez organ rentowy i Sąd dokonanej korekty. Zarzuty, że Biuro (...) Spółka z o.o. we W. uzyskało błędną informację o wypełnianiu deklaracji rozliczeniowej w czasie rozmowy telefonicznej z pracownikiem CENTRUM (...) nie są zasadne, gdyż w piśmie z dnia 11 września 2013 r. biuro podało, że to było niedopatrzenie biura, a dopiero w piśmie z 27 września 2013 r. biuro powołało się na niepoprawną informację telefoniczną nieznanego pracownika. Informacji udzielają wysoko wyspecjalizowani pracownicy i nie nastąpiłoby udzielenie takiej błędnej informacji.

Pracownicy biura rachunkowego powinni posiadać własną wiedzę, skoro wykonują powierzone im czynności za wynagrodzeniem. Wnioskodawczyni nie jest pozbawiona świadczeń z ubezpieczenia społecznego, a jedynie będzie otrzymywać je w niższej wysokości. Wnioskodawczyni wniosła o nieprzesłuchiwanie jej w charakterze strony.

W ocenie Sadu Okręgowego wobec braku podstaw do uwzględnienia odwołania, na podstawie art. 477<sup>14</sup> § 1 k.p.c. należało je oddalić.

Powyższy wyrok apelacją zaskarżyła w całości odwołująca, zarzucając:

- naruszenie art. 47 ust. 3 i 3b w zw. z art. 41 ust. 6 oraz 7a, a także art. 20 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez ich błędną wykładnię polegającą na nieprawidłowym przyjęciu, że korekta deklaracji rozliczeniowej dotycząca podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe jest niedopuszczalna w sytuacji, w której pierwotnie wskazana podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe została błędnie wskazana w wysokości niższej niż podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe i wypadkowe, podczas gdy prawidłowa wykładnia wskazanych przepisów powinna prowadzić do wniosku, że korekta deklaracji rozliczeniowej dotycząca podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe jest dopuszczalna w każdej sytuacji, w której zostaną stwierdzone nieprawidłowości w tym zakresie,

- naruszenie art. 477<sup>14</sup> § 1 k.p.c. poprzez oddalenie wniesionego odwołania, pomimo że zachodziły podstawy do jego uwzględnienia.

Apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i zmianę decyzji z dnia 30 października 2013 r. poprzez stwierdzenie, że podstawa wymiaru składek u płatnika K. S. wynosi:

- za maj 2013 r.:

- na ubezpieczenie emerytalne i rentowe – 9.225,75 zł

- na ubezpieczenie chorobowe - 9.225,75 zł,

- na ubezpieczenie wypadkowe - 9.225,75 zł,

- za czerwiec 2013 r.:

- na ubezpieczenie emerytalne i rentowe – 9.350,14 zł,

- na ubezpieczenie chorobowe - 9.350,14 zł,

- na ubezpieczenie wypadkowe - 9.350,14 zł,

- za lipiec 2013 r.:

- na ubezpieczenie emerytalne i rentowe – 9.350,14 zł,

- na ubezpieczenie chorobowe - 9.350,14 zł,

- na ubezpieczenie wypadkowe - 9.350,14 zł,

względnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie uchylenie zarówno wyroku Sądu I instancji jak i decyzji Organu i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania bezpośrednio Organowi. Apelująca wniosła także o zasądzenie od Organu na jej rzecz zwrotu kosztów procesu z kosztami postępowania odwoławczego.

Organ rentowy wniosł o oddalenie apelacji.

### **Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:**

Apelacja była zasadna.

Zarówno organ rentowy, jak i Sąd I instancji uznały, że istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy ma treść art. 20 ust. 1 u.s.u.s., zgodnie z którym podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe oraz ubezpieczenie wypadkowe stanowi podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i ubezpieczenia rentowe. Oddalając odwołanie Sąd Okręgowy uznał, że odwołująca zadeklarowała w spornym okresie podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe w kwocie 2.227,80 zł, a zatem w świetle przytoczonego przepisu błędne było zadeklarowanie składek na ubezpieczenie chorobowe w większej wysokości. Również dokonana w dniu 9 września 2013 r. korekta deklaracji winna była uwzględniać treść przytoczonego przepisu, a zatem możliwa była wyłącznie zmiana zadeklarowanej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe, nie było zaś możliwości skorygowania podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe. Podobnie interpretował możliwość korekty złożonych przez odwołującą deklaracji organ rentowy, który skierował do niej pismo z dnia 4 września 2013 r., wzywające do dokonania korekty w sposób uwzględniający brzmienie art. 20 ust. 1 u.s.u.s.

W doktrynie podkreśla się, że przytoczony przepis ma istotne znaczenie w przypadku osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą, podlegających ubezpieczeniu chorobowemu na zasadzie dobrowolności. W takim wypadku ubezpieczenie chorobowe nie jest ubezpieczeniem samoistnym, lecz pozostaje w ścisłym związku z objęciem z mocy prawa obowiązkowym ubezpieczeniem emerytalnym i rentowym i może być realizowane wyłącznie w okresie, w którym istnieje tytuł podlegania tym ubezpieczeniom. Nie jest także samoistna podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe, bowiem określa ją zawsze podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i ubezpieczenia rentowe (M. Wilczyński [w:]: B. Gudowska, J. Strusińska-Żukowska, Ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych. Komentarz. Warszawa 2011, s. 389-390).

W świetle przytoczonego przepisu nie ulega wątpliwości, że osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą nie może zadeklarować odmiennie wysokości podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie chorobowe od podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe. Rozbieżność między tymi dwiema kwotami w imiennych raportach miesięcznych, o których mowa w art. 41 ust. 1 u.s.u.s., stanowi zatem nieprawidłowość podlegającą korekcie w rozumieniu art. 41 ust. 6 ustawy. Przytoczone przepisy nie uprawniają jednak stanowiska Sądu Okręgowego, zgodnie z którym w zaistniałej sytuacji korekta może dotyczyć wyłącznie zadeklarowanej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe. Do takiego rozumienia przytoczonych przepisów nie prowadzi ich wykładnia językowa ani względy celowościowe.

Zgodnie z art. 41 ust. 6 u.s.u.s. płatnik składek jest zobowiązany złożyć imienny raport miesięczny korygujący w formie nowego dokumentu zawierającego wszystkie prawidłowe informacje określone w ust. 3-5, jeżeli zachodzi konieczność korekty danych podanych w imiennym raporcie miesięcznym w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości przez płatnika składek we własnym zakresie lub przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Przepis art. 47 ust. 3 u.s.u.s. stanowi natomiast, że płatnik składek jest zobowiązany złożyć, z zastrzeżeniem ust. 3a - gdy korekta dotyczy wyłącznie danych wykazanych w deklaracji rozliczeniowej, deklarację rozliczeniową korygującą w formie nowego dokumentu zawierającego wszystkie prawidłowe dane określone w art. 46 ust. 4 w każdym przypadku, o którym mowa w art. 41 ust. 6, łącznie z raportem miesięcznym korygującym. Przytoczone przepisy, regulujące procedurę korygowania,

nie przewidują ograniczeń dotyczących rodzaju informacji, które mogą podlegać korekcie. W orzecznictwie podkreśla się, że prawo płatnika do korygowania zadeklarowanej podstawy wymiaru składek jest reglamentowane przepisami prawa ubezpieczeń społecznych i nie ma charakteru dowolnego. W związku z tym warunkiem skutecznej korekty jest ingerencja w przedstawione wcześniej dane, wynikająca z błędu lub nieprawidłowości w obliczeniach lub błędnie wpisanej kwoty, jako podstawy wymiaru składek (wyrok SA w Katowicach z dnia 7 lutego 2012 r., III AUa 1167/11, LEX nr 1258312). Nie ma zatem przeszkód, aby ubezpieczony dokonał korekty kwoty wpisanej jako podstawa wymiaru składek, niezależnie od tego, czy dotyczy to ubezpieczenia rentowego i emerytalnego, czy ubezpieczenia chorobowego. Również względy natury celowościowej nie pozwalają na ograniczenie prawa do dokonania korekty. Pozbawienie tego prawa w przypadku błędnie zadeklarowanej kwoty podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe w istotny sposób ograniczyłoby możliwość korzystania z instytucji przewidzianej przepisami prawa, a brak argumentów, które nakazywałyby w sposób zróżnicowany traktować informacje deklarowane Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych.

W świetle powyższego należało uznać, że korekta deklaracji dokonana przez ubezpieczoną w dniu 9 września 2013 r. została dokonana prawidłowo i nie było podstaw, aby nie uwzględnić skorygowanej podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie chorobowe. Nie jest również zasadne ograniczanie prawa do dokonania korekty okolicznością, że deklaracje rozliczeniowe w przypadku odwołującej winny być składane do 10 dnia każdego miesiąca (art. 47 ust. 1 pkt 1 u.s.u.s.). Termin ten dotyczy bowiem wyłącznie złożenia deklaracji, natomiast termin korekty został przewidziany w art. 41 ust. 7a u.s.u.s. i wynosi 7 dni od stwierdzenia nieprawidłowości we własnym zakresie lub otrzymania zawiadomienia o stwierdzeniu nieprawidłowości przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych. W niniejszej sprawie korekta została dokonana w terminie 7 dni od skierowania do odwołującej pisma z 4 września 2013 r. (k. 30 akt rentowych), czego w toku postępowania nie kwestionował organ rentowy. Niezależnie od tego należy zauważyć, że terminy przewidziane w art. 41 ust. 7 i 7a u.s.u.s. traktowane są w orzecznictwie wyłącznie jako terminy instrukcyjne, a zatem przekroczenie ich nie pozbawia strony możliwości dokonania korekty (wyrok SA w Gdańsku z dnia 1 grudnia 2009 r., III AUa 585/09, LEX nr 604090).

Wbrew stanowisku organu rentowego dla podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne nie miała znaczenia przekazywana organowi rentowemu kwota składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe. Nieuiszczenie składek na ubezpieczenie społeczne albo uiszczenie ich w nieprawidłowej wysokości podlega wyszczególnionym sankcjom przewidzianym w ustawie (art. 23 i 24 u.s.u.s.). W okolicznościach niniejszej sprawy, nieprawidłowa wysokość składki nie pozbawia odwołującej prawa do ustalenia podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe w prawidłowej wysokości. Błędy osoby ubezpieczonej mogą dotyczyć bowiem nie tylko treści deklaracji, ale również wysokości przekazanej organowi rentowemu składki. W przypadku nieprawidłowej deklaracji podstawy wymiaru składki niejednokrotnie konsekwencją jest uiszczenie przez ubezpieczonego składki w wysokości adekwatnej do uiszczonej kwoty. Uznanie, że uiszczona składka jest wiążąca dla ubezpieczonego i pozbawia go możliwości dokonania późniejszej korekty w sposób istotny ograniczyłoby możliwość korzystania z przyznanego jej przywileju skorygowania błędnych informacji. Z tego względu nie jest uzasadnione ograniczanie możliwości dokonania korekty wysokością uiszczonej składki.

Dla możliwości dokonania korekty nie ma także znaczenia wina strony w przedstawieniu nieprawdziwych danych organowi rentowemu. Jak już wskazano, nieprawdziwe dane mogą być wynikiem błędu lub nieprawidłowości w obliczeniach (wyrok SA w Katowicach z dnia 7 lutego 2012 r., III AUa 1167/11, LEX nr 1258312). Ustawodawca nie wykluczył, że omyłka w deklaracji może być wynikiem niedbalstwa lub nieznajomości przepisów prawa. Korekta stanowi bowiem przywilej strony, która została obciążona obowiązkiem samoobliczania składki na ubezpieczenie społeczne. Nie ma więc podstaw, aby przesłanki dokonania korekty ograniczać poprzez wprowadzania dodatkowych pozaustawowych kryteriów. Z tego względu dla rozstrzygnięcia sprawy nie mają znaczenia rozważania dotyczące powierzenia przez odwołującą obsługi rachunkowej profesjonalnemu podmiotowi. Niezależnie od tego, czy odwołująca winna być obciążona negatywnymi konsekwencjami działań tego podmiotu, bez wątpienia nie była ona pozbawiona możliwości dokonania korekty, co w niniejszej sprawie doprowadziło do ustalenia prawidłowej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe.

Z powyższych względów zarówno stanowisko organu rentowego, jak i Sądu I instancji było nieprawidłowe, co skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku i decyzji organu rentowego na podstawie 477<sup>14</sup> § 2 k.p.c. i ustaleniem podstawy wymiaru składek K. S.:

- za maj 2013 r.:

- na ubezpieczenie emerytalne i rentowe – 9.225,75 zł

- na ubezpieczenie chorobowe - 9.225,75 zł,

- na ubezpieczenie wypadkowe - 9.225,75 zł,

- za czerwiec 2013 r.:

- na ubezpieczenie emerytalne i rentowe – 9.350,14 zł,

- na ubezpieczenie chorobowe - 9.350,14 zł,

- na ubezpieczenie wypadkowe - 9.350,14 zł,

- za lipiec 2013 r.:

- na ubezpieczenie emerytalne i rentowe – 9.350,14 zł,

- na ubezpieczenie chorobowe - 9.350,14 zł,

- na ubezpieczenie wypadkowe - 9.350,14 zł.

del. SSO Izabela Halik	SSA Katarzyna Wołoszczak (spr.)	SSA Marek Borkiewicz
------------------------	---------------------------------	----------------------